

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Canones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

a duobus temere conuenientibus præsumptam esse clarebat; non minus doloris de præsumptum lapsu, quam de ecclesiæ ipsius conuulsione, in pectoribus omnium diutina collatione versatum est.

C A N O N E S.

I.

Primum itaque, quia non vlciscendi, sed remediandi studium, nutu Domini, vniuersorum peccata prorsus sacerdotali consilio infederat, Canonum in sermonibus singulis proprietate perspecta, patuit quod sicut reprobe præsumpta essent in irritum deuocanda, ita eos qui reprobæ præsumpsissent, quamuis confundere censura cogeret, caritati liceret absolvere: præsertim cum hi qui tam peruersa incidissent, a primo lapsus ipsius die adhibitis passim precibus, culpam pœnitentes aut ignorantia, aut circumscriptioni imputassent: quia etsi inueniabile crederetur sacerdotem sacerdotalia statuta nescisse; leuius tamen erat, quam si ore impudenti fateretur se nota calcasse. Itaque eos qui tam incondita, ac tam instabilia vsurpauerunt, placuit misericordiæ & caritatis occursum, ita in communionem dilectionemque recipi, vt scirent secundum recentem & saluberrimam Taurinatis Synodi definitionem, ad perpetuam vitæ istius suffusionem, nullis se de cetero ordinationibus, nullis ordinariis interfuturos esse Conciliis: quia nihil salubre ab illis statuendum expectaretur, qui tantæ corruptionis tam detestanda exempla præbuerant.

Conc. Taurinense
Can. 3.

I I.

Ebredunensi ecclesiæ ante omnia mature visum est consulendum, quia quatuor de biennio mensibus sacerdote legitimo destituta hoc grauius ægrotauerat, quod clerus innocens, ac disciplinæ, vt probatum est, memor, quorumdam laicorum insolentia ac varia perturbatione vexatus, etiam in sacerdotibus ac ministris minas ac iurgia, & vim acerbissimam periculose perniciose nuper cæde pertulerat: nec poterat differri bonorum ac disciplinæ memorum expectatio, ne viderentur contumacium & inquietorum vota palpari. quorum conspirationes iniquæ, machinationesque, & in præteritum, quantum deprehendi possint, animaduersione ecclesiastica puniendæ, & in futurum anticipandæ erant. Itaque ordinationem, quam Canones irritam definiunt, nos quoque euacuandam esse censuimus, in qua prætermissa trium præsentia, nec expetitis comprouincialium literis, metropolitani quoque voluntate neglecta, prorsus nihil, quod episcopum faceret, ostensum est. Itaque placuit in voluntate Domini, remoto eo qui perperam assumptus erat episcopus, fieri omnino fratrum constitutionem ecclesiastica traditione seruata.

I I I.

Verum quia hæc sancta Synodus non disciplinæ tantum curam, sed & misericordiæ gessit: cumque occurreret, quod se Armentarius diebus proximis eidem ecclesiæ multa assentatorum insolentia retulisset; occurrebat tamen, quod ante admo-

ANNO
CHRISTI
459.

nitionem discessisset; quod a nonnullis sacerdotum in hoc ipsum confirmatus, se etiam priuate domui reddidisset; quod epistolas ad clerum ipsum emiserat, quibus episcopatum, quem se non indeptum agnoscebat, appetere nuntiauerat, eradi nomen suum petens, & hoc ipsum quod instabiliter in se præsumptum erat, iam tunc inordinatum & irritum futurum protestatum esse confirmans: in illam potius partem declinata sententia est, vt iuueni educato in timore Domini plus suffragaretur, quod in actu vitiosissimo interdum sana sensisset, quam quod iuuenilibus titillationibus in aliqua parte cessisset. Itaque prætermittis his, quæ in regressu ipsius eum, absque vllius excusationis effugio, societate culpæ resperferant, velut innocentem eundem præterire sacerdotes Domini, qui huic Concilio aderant, damnatione vacuum maluerunt. Quod ergo in quibusdam schismaticis magis, quam hæreticis, recipiendis Nicænum Concilium statuit a singulis per territoria sua, hoc etiam præsens Conuentus in hoc statuit ab omnibus debere seruari. Id est, vt cuicumque de fratribus tale aliquid caritatis consilia dictauerint, liceat ei vnam parochiarum suarum ecclesiam cedere, in qua aut chorepiscopi nomine, vt idem Canon loquitur, aut peregrina, vt aiunt, communionem foueatur. Primum itaque statuitur, vt hoc in qualibet prouincia, præterquam in Alpina maritima, liceat. Quam si in aliqua parte accesserit, vt malorum incitator, & quietis impatiens, damnationi, quam in se prouocauerat subiacebit. Sed & si quis eidem quidquam ex his

Conc. Ni-
cænum
Can. 8.

quæ statuta sunt transgredienti communicauerit, a communione omnium fiat alienus. Deinde vt quolibet in loco præterquam in publico egerit, ne quis ei locus decernatur, quem curiæ & ciuitatis species, aut ordo nobilitat. Additur, ne vnquam in ciuitatibus, vel sub episcoporum absentia, offerre præsumat, nec ordinare vel vltimum clericum, nec in ea quidem ecclesia, quæ illi cuiuscumque misericordia fuerit attributa. nec vlli episcoporum, vel succedente ætate assumpto, in rudimentis suis huic in aliquo, quasi pro ætatis reuerentia, cedere liceat. nec vsquam ipsi quidquam de episcopalibus officiis vsurpare, præterquam in ecclesia, quam cuiusquam misericordia fuerit indeptus: in qua ei solum neophytos confirmare, & ante presbyteros offerre conceditur. Quod si vnquam aliquid, caritate alterius prouocatus, de habitationis commutatione variauerit, non aliter in alia ecclesia requiem accipiat, quam priori renuntiauerit. nec omnino vnquam duarum ecclesiarum gubernationem obtineat: cui etiam in ea, quæ ipsi conceditur, ministros a ciuitatis episcopo necesse est ordinari.

IV.

Sane quia ministrorum mentio facta est, & nonnulli ab ipso inuenti excommunicati, temere in clero prouecti dicuntur: statutum est, eos qui ita assumpti sunt deponendos: quibus autem nulla conuersationis macula præiudicauerit, prout Ebre-dunensi sacerdoti constituendum visum esset, aut in ecclesiæ suæ ministerio tenendos, aut ad ipsum

quocumque habitasset transferendos. Plebi quam acceperit ex constitutionis huius permisso benedicere, & vt supra definitum est, in vna eademque ecclesia neophytos confirmare, in castellis ac vicis totum illi ante presbyteros sicubi venerit liceat, quod in ciuitatibus omnino præscribitur.

V.

Et inter minutas has discussiones & indefinitas visum est, omni presbytero per familias, per agros, per priuatas domos, pro desiderio fidelium, facultatem benedictionis aperire, quod nonnullas iam prouincias habere succurrit. Huic autem etiam in ecclesiarum plebibus, per loca tamen magis, quam per vrbes, hoc idem visum est esse tribuendum. In ecclesia quoque, in qua ordinatus fuerit, consecrandi virginem, sicut confirmandi neophytum, ius habebit. Et per omnia, vt sit multæ indulgentiæ testimonium, semper se inferiorem episcopo, superiorem presbytero agat. Mandatis votisque omnium sanctorum prosequentibus viuat in timore Domini, quietem colat, Deo seruiat, Synodi circa se beneuolentiæ gratias agat, semperque indignum se indultis, & negatis imparem esse fateatur.

Burchard.
lib. 2. 89.

VI.

In commune autem, omnes qui conuenerant sacerdotes, sibimetipsis contra huiusmodi scandala præcauendum censuerunt. Itaque propter eiusmodi temeritatem, tali definitione consultum est, vt de cetero obseruaretur, ne quis ad eam ecclesiam, quæ episcopum perdidisset, nisi vicinæ

ecclesiæ episcopus, exequiarum tempore accederet; qui [visitatoris vice] tamen statim ecclesiæ ipsius curam districtissime gereret, ne quid ante ordinationem discordantium in nouitatibus clericorum subuersioni liceret. Itaque cum tale aliquid accidit, vicinis vicinarum ecclesiarum inspectio, recensio, descriptioque mandatur.

VII.

Hæc autem omnia exequiarum tempore, vsque ad septimam defuncti diem aget. Exin se ecclesiæ referens, mandatum metropolitani simul cum omnibus sanctis episcopis opperietur. Nec quifquam ad ecclesiam, quæ summum amiserat sacerdotem, nisi metropolitani literis inuitatus, accedat; ne a plebe decipiatur, & vim pati voluisse videatur.

VIII.

Quæ voluntate communi in voluntate Domini constituta, omnes communi consensu conseruanda, neque, quod absit, sine offensa omnium ac Dei a quoquam transgredienda definiunt: adiiicientes, vt secundum antiquam constitutionem, si quies temporum erit, bis in anno conuentus agant. Certe inter quasilibet anxietates, neglectis propriis ac domesticis necessitatibus, quoquomodo simul gratias agentes Deo, quo donante quidquid spiritu considerant consurgentes, solum ecclesiæ remedium, remota vltionis prurigine, atque omni animositate, quæfissent.